

25è Aniversari del descobriment de la Cova del Serrat del Vent - Tavertet

Ja han passat 25 anys. Llavors érem molt joves, no teníem tantes obligacions i quasi setmanalment estàvem treballant a la cova que s'acabava de descobrir. Estàvem molt il·lusionats ja que aquest descobriment prometia ser molt important.

Tot succeí l'any 1979 quan.....Hi havia una vegada un petit poble dalt de la muntanya, en plena serralada del Collsacabra, anomenat Tavertet, de poc menys de 100 habitants. Aquell estiu era un dels més secs que recorden. No tenien aigua. La Font del Gorgàs, situada a les afores de la població i principal subministradora d'aigua pel consum del poble, aquell any s'havia secat. Coneixedors de l'existència d'una petita esquerda en l'antic camí carreter de Tavertet a Cantonigròs, on segons expliquen els més vells de la zona en èpoques d'antics carruatges, aquests s'aturaven en front de l'esquerda per deixar-hi anar fulles seques i aquestes ascendien cel amunt empeses pel fort corrent que sortia per dita esquerda, coneguda pel nom del "forat del vent". Intuint que aquell vent provenia d'una mina d'aigua, varen fer venir una màquina perquè obrís l'esquerda, veient al cap de poca estona que l'esquerda es convertia en un forat, mínimament accessible per on s'hi van ficar. Al cap d'uns 30 metres, el llavors Agutzil, l'agosarat Enric Borràs descobria aquesta cova i amb ella un curs hídric que transcorria pel seu interior. De seguida van informar a l'Alcalde i aquest a l'amo de la finca on es trobà la cavitat. Casualment era de Granollers, prou conegut pels membres del GIEG, els quals vàrem ser informats de primera mà. Fou així, fruit de diverses casualitats, que entràrem en escena els membres del Grup d'Investigacions

Espeleològiques de Granollers, que amb el permís del propietari de la finca, ens desplaçàrem a Tavertet per investigar sobre aquest nou fenomen. Val a dir que la nostre incredulitat era elevada, tot i que des de Tavertet ens havien informat que ells havien entrat uns 300 metres cova endins en mig d'un rierol subterrani. Una cova amb aigua a Tavertet? A Tavertet no hi ha calcària, són materials impermeables, sorrencs, gresosos, en fi que no teníem constància d'altres cavitats que no fossin balmes o la Cova de la Bora Fosca, prop de l'Esquirol, que aquesta sí que està en terreny calcari. La veritat no ens crèiem que fos una cova massa important, però calia anar-ho a veure.

Acompanyats pel descobridor de la cova, l'Enric Borràs, iniciàrem els preparatius i al cap de poca estona ja érem dins. Bocabadats, astorats, garratcats, molt sorpresos i meravellats per tot el què veien els nostres ulls. Un riu subterrani, galeries molt grans, més de 20 metres d'amplada per més de 10 o 12 d'alçada i al final de tot una gran sala i molt soroll d'aigua. Una cascada d'uns 12 metres que provenia del sostre de la cavitat. Si això continuava hauria de ser per allà. Vet aquí, que d'aquesta manera ens posàrem a treballar el cap de setmana següent. Els esdeveniments s'anaren succeint setmana rere setmana. La cavitat continuava i el riu recorria tota la cavitat. Anàvem trobant noves galeries i ramals que calia explorar. Veïem de seguida que aquest descobriment tindria un important ressò, no tant sols a nivell social sinó també espeleològic, ja que no hi ha masses cavitats excavades en gresos i aquestes eren de poc recorregut. Tenia molt números de convertir-se així amb la cova més gran del món excavada en gresos. Estàvem vivint un somni? A cada pas que efectuàvem en explorar la cavitat ens preguntàvem si aquell seria el darrer i si aquell meravellós somni s'acabaria en la darrera giragonsa de la cova. Cada metre que avançàvem ens sorprenia, doncs no tenia pas pinta d'acabar-se mai. Les formacions penjaven del sostre embellint molta part del recorregut. A

Aspecte de la boca inferior de la cova a l'any 1979, just després del descobriment.
Foto: Jordi Icart